

VERRIEST, Gustaaf, arts, hoogleraar (Deerlijk 19 mei 1843 - Saint-Cloud, bij Parijs, 25 juni 1918).

Jongste broer van Hugo Verriest. Als leerling aan het Roeselaars Klein Seminarie werd hij vriend voor het leven van Guido Gezelle, die aan hem verscheidene gedichten opdroeg. Na zijn humaniora studeerde hij medicijnen te Leuven en Leipzig, waarna hij enige tijd in Wervik en Brussel gevestigd was. Gedurende de Frans-Duitse oorlog van 1870-'71 meldde hij zich bij het Rode Kruis om als vrijwilliger in de veldhospitalen dienst te doen. Van 1876 tot 1911 was hij hoogleraar in Leuven en oefende hij door zijn menselijke gaven en wetenschappelijke kennis diepgaande invloed uit op honderden studenten. Terzelfder tijd gesteund door het groot gezag dat hij als lid en voorzitter van de Belgische Academie voor Geneeskunde, als mens en flamingant verworven had, kwam hij met woord en geschrift op voor de ontvoogding van zijn volk. Behalve zijn medische publikaties en bijdragen in tijdschriften over Gezelle en Rodenbach (die hij in zijn laatste ziekte bijgestaan had), gaf hij nog de essays Eeredag van Guido Gezelle (1902), Taal en Opvoeding (1903) en Grondslagen van het rhythmisch woord (1904) in boekvorm uit. Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog was hij met vakantie in Zwitserland. Hij week uit naar Frankrijk, waar hij overleed.

LITERATUUR: A. Lemaire, *M. le Professeur Gustave Verriest* en A. Boon, *Professor Gustaaf Verriest als kunstenaar*, in *Annuaire de l'Université Catholique de Louvain 1915-'19* (1924, p. 501-510 en 511-517).

ANDRE DEMEDTS